

ISTEN LÉTEZIK

Kispál Csilla

Isten létezik

Egy nap a góré megjelent a brigád előtt és bemutatta Józsit. Előtte azonban még 'sokszemközt' mindenkinek elmondta, hogy 'rendesnek' kell lenni vele, mert 'speciális'. Mindenki döbbenetben nézett rá. Nem értettük, mire gondolt. Az új kolléga rettegett a sötétben, mint egy gyerek és irtózott a tömegtől. Ezért az ő lett az éjszakai portás. Így este is nappali fényben dolgozott és nappal egyedül aludhatott a szálláson. Az emberek nehezen fogadták be. Gúnyolódtak vele. Úgy hívták, hogy 'Bolondgomba'. Ha tehették, mindenféle otromba tréfát eszeltek ki ellene. Születésnapján vettek neki egy tortát. Hogy jól láthassa az égő gyertyákat, lekapcsolták a villanyt, amikor bejött a klubszobába. Szegényt úgy kellett fellocsolni. A főnök nagyon mérges volt, ám munkaidőn kívül nem tehetett semmit. Szerencsére Józsi nem volt sértődős. Sajnos már hozzászólt ezekhez az ugratásokhoz. Egyébként is kilógott a bandából. Betegsége miatt gyógyszereket szedett, ezért nem járt a többiekkel kocsimázni. Magányos volt már a munkabeosztása miatt is. Amikor a többiek elindultak a műszakba, ő akkor jött haza, amikor hazaérkeztek, akkor készülődött a portára váltani. Végül is örült ennek. Így kevesebbet találkozott a brigáddal. Nem szekálták annyit. A munkásszállás egy nagy faházban volt. Az épület másik felét egy gyülekezet bérelte. Józsit az egész eleinte egyáltalán nem érdekelt. Általában ő vállalta el a szálláson a nagytakarítást. Külön pénzét kapott ezért. Egy ilyen alkalommal a port törölgetve furcsa hangokat hallott a szomszédból.

- Valami előadást tartanak. - gondolta magában és hallgatózni kezdett. Régóta érdekelték a tudományok, a történelem, a biológia, az élet rejtelmek. Gyerekkorában gimnáziumba akart menni. A szülei így is magántanulóként taníttatták a tömegiszonya miatt. De fiatalon meghaltak egy balesetben. Józsi tizennégy évesen elárvult. Rokonai nem voltak. Speciális intézetbe került, ahol mindenféle vizsgálatok sorának vetették alá. Ez évekig tartott. Addig hányódott-vetődött mindenfajta értelmesség és tanulmány nélkül. Mire ennek vége lett, Józsi nagykorúvá vált és ott állt szakma és érettségi nélkül az önálló élet kapujában. Nyolc általánossal a legértelmesebb ember is elveszettnek érzi magát a világban. Józsi portásnak jelentkezett egy gyárba. Szerette azt az állást. Az elején a főnök elmondta neki, mi lesz a dolga. Az udvari munkákat becsülettel elvégezte. Nem volt rá panasz. Sokat olvashatott a portán. A fizetéséből meg tudott élni. Mint ahogy mondtam, a munkásszálláson lakott. Szomszédaival jól kijött. Ugyan nem ismerte őket, de eleinte nem is érdekelték túlságosan a mosolygós udvariassággal köszöngető arcok. Tudta, hogy összejöveteleket rendeztek, ahol fiatalok, idősök és családok is megjelentek. Túlságosan zárkózott volt. A hívőket azonban még ő is csodabogaraknak tartotta. Őt inkább a tudományok érdekelték és a természet. Kíváncsi volt a világegyetem működésére. Mindent elolvasott, ami erről szólt. Lassan minden összeállt benne. Észrevette, hogy a dolgok milyen szabályosan összeillettek és harmóniában működtek. Amint ebben gyönyörködött egyre jobban izgatni kezdte a kérdés: jó, jó, mindez szép, de mi a célja? Minek ez az egész univerzum, különösen a Föld az emberrel, ha úgyis elpusztul? Minek az értelem, a kultúra, a tudomány, ha sorsunkban nem különbözünk az állattól és főleg a gyermekvállalás, ha úgyis mind meghalunk? Ott állt a falnál a portörölő ronggyal kezében. Erről gondolkodott és közben hallgatózott. A szomszédban a Bibliáról volt szó. Józsi szeretett olvasni. A történelem és a vallások is érdekelték, de csak mint tudományos tárgyak. A keresztények hitét valamiféle különösként kezelte. Korábban karácsonykor, húsvétkor volt már néhányszor templomban. Csak a hideg falakra és az unalomig ismételt rideg, gépies ceremóniákra emlékezett... és csupa idős emberre meg gyerekekre. A szomszédokat azonban nem tudta ebbe beleilleszteni. Valahogy annyira mások voltak, mint a vallásossággal kapcsolatos élményei. Mosolygós, barátságos arcok, de semmi tovakodás... és közvetlenség. Már többször is megszólították. Próbáltak vele a Bibliáról és Jézusról beszélni, de mindez annyira távolinak tűnt számára. Udvariassan elutasította közeledésüket. A fóbiája miatt semmi sem taszította annyira, mint az emberekkel telezsúfolt zárt gyülekezeti terem. Most azonban ő maga volt kíváncsi arra, mi folyt odaát. A vékony falon át a lelkész Jézusról beszélt, mint emberről, a Bibliáról, mint hiteles, írott történelemről. Józsi így még soha sem gondolt rájuk. Pedig értelmes ember volt. Az üzenet felkeltette érdeklődését. Titokban megnézte a szomszédok kapualjában a faliújságot. Ezentúl minden istentisztelet és egyéb gyülekezeti alkalom alatt ott állt a szobája falánál és fülelt. Még jegyzetelt is közben, mint ahogy egy egyetemen szokás. Ha épp egyedül volt és a szomszédok nem folytak semmi rendezvény, elővette a füzetét és olvasgatta. Minden jegyzet alá kérdéseket írt, amelyeket az utolsó előadás szült benne. Elhatározta, hogy ha egyszer lesz bátorsága, ezeket felteszi a lelkésznek. A legtöbbször azonban hamarosan kihúzta, mert a következő üzenetek valamelyikében választ kapott rájuk. Olyan volt, mintha valakivel beszélgetett volna. Akkor kezdte sejteni, hogy Isten létezik. A dolog egyre inkább izgalomba hozta. Egy alkalommal a lelkész Krisztus haláláról és feltámadásáról beszélt. Józsinak a halál nem volt ismeretlen, hisz korán árvaságra jutott. De a feltámadás? Hát az meg mi? A lelkész tárgyilagosan fejtette ki a témát, mint egy rendőrségi szakértő. Józsi lelki szemei előtt kibontakozott az egész dráma. Minden porcikáján érezte a Gecsemáné hajnalának hidegét, a Golgota fájdalmait, a megfeszített gyötrelmeit. Minden olyan valóságosnak tűnt. A könnyei folytak, a szíve megtelt méltóságteljes, fájdalmas szeretettel. Alig tudta elviselni a kínokat. Mégsem

jutott eszébe felkiáltani, hogy: elég, elég! Emelkedni kezdett. Kezei és lábai inain, csontjain egyre jobban érezte a teste súlyát és a szögek helye égetően fájt. Fulladt. A kulcsfontja feszült, akadályozta a levegővételben. Lenézett és látta az embereket. Furcsamód ott voltak közöttük a kollégái is. Gúnyolódtak, köpködték, kövel, moslékkal dobálták. Haragos szemrehányásokat tettek, olyasmikkel vádolták, amit sohasem tett meg. Szánalommal tekintett le rájuk. Mindent megtett volna, hogy megmentse őket ebből a nyomorult állapotukból. Magára vette volna minden terhüket, bűnüket, gondjukat, csak hogy szabadnak lássa őket. Tudta, hogy erre képtelen lett volna. Hiszen ez Isten dolga. Érezte gyarlóságát, a halál fenyegető közelségét és ez még sürgetőbbé tette vágyát az Úr közelsége iránt.

- Hiszem, hogy bűnös vagyok. Kérlek, bocsáss meg nekem, Uram! Te vagy az én Megváltóm!

– mondta mély meggyőződéssel.

Nagy nehezen balra fordította fejét és belenézett Jézus szemébe…

A brigádát átrendelték máshová dolgozni. Mire visszajöttek vidékről, Józsi már nem volt a szállón. Társai a többi munkástól megtudták, hogy elfelejtette bevenni a gyógyszereit, kómába esett és elvitte a mentő. Senki sem kereste. Mindenki azt mondta, hogy meghalt. Az egész dolog úgy, mint ő maga is, elfeledődött.

Évek múlva Józsi volt kollégái együtt mentek haza a munkából. Erősen sötétedett. Az utcán a forgatagban egy fiatalembert hatalmas tömeg vett körbe. Az utóbbi időkben ez mindennapos volt. Az újdonsült demokrácia jelenségei közé tartoztak a hordószónokok. A munkások nem tulajdonítottak túl nagy jelentőséget az utcai gyűlésnek. A kíváncsiság mégis odavitte őket. Annak előtte több évtizedig semmit sem hallgathattak, csak azt, amit nekik központilag előírtak. Most minden érdekelni kezdte őket is. Közelebb húzódtak. A főnök döbbenetesen bámulta a fiatal szónokot, aki Krisztusról és Isten szeretetéről beszélt nagy lelkesedéssel. A mindenség Teremtőjéről és Uráról, Aki a szeretet miatt magát megalázva emberként megszületett, tanított, hirdette az Igét, szenvedett és meghalt a bűneink bocsánatára. Ez a szeretet olyan erős volt, legyőzte a poklot és a halált is. Úgy beszélt Róla, mint aki személyesen ismerte. Hitelesen. A munkások ámulattal hallgatták. A főnök az emlékei között kutatott. Rengeteg emberrel volt dolga az utóbbi három évtizedben. A srác arca azonban nagyon ismerősnek tűnt valahonnan. Hirtelen ijedten hátrált egy lépést, mintha szellemet látott volna.

- Mi a baj, góré? – kérdezett rá egy öreg melós.

- Egy életem, egy halálom, azt a fazont ismerem! – mondta a főnök és a pódiumon beszélő hittérítőre mutatott.

Az öreg csodálkozva nézett rá.

- Nézd meg magad is jobban. – mondta a főnök.

- Tényleg! Ez hihetetlen! – döbbenet meg. – Hiszen ez a Józsi!

- Nem, ez Isten… - mondta elgondolkodva a főnök, aki addig a pillanatig megrögzött szocialistának vallotta magát, - úgy értem, idáig egyáltalán nem hittem Benne, de most már tudom, hogy létezik!